

3. neděle adventní A

***Vzmužte se, nebojte se! Hle, váš Bůh!
On sám přijde a spasí vás! (Iz 35,4)***

První čtení

Izaiáš 35,1-6a.10

Zaraduje se vyprahlá step, jak lilie zajásá a vykvete poušť. Bujně vykvete, zajásá, zaplesá, zavýská. Bude obdařena nádherou Libanonu, krásou Karmelu a Šaronu. Můj národ uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha. Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: "Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!" Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého. Vráti se ti, které vykoupil Hospodin, s jásotem přijdou na Sión, věčné veselí bude jim věčtit hlavy, dojdou radosti a veselí, prchne starost a vzdychání.

Druhé čtení

Jakub 5,7-10

Bratři a sestry, vydržte všechno trpělivě až do té doby, kdy přijde Pán. Podívejte se na rolníka, jak čeká na drahocennou úrodu! Čeká na ni trpělivě, až přijde podzimní a jarní déšť. Vydržte i vy trpělivě a posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko. Nestýskejte si, bratři a sestry, jeden na druhého, abyste nebyli souzeni. Hle, soudce už stojí přede dveřmi! Vezměte si, bratři a sestry, za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně.

Evangelium

Matouš 11,2-11

Jan (Křtitel) slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: "Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?" Ježíš jim odpověděl: "Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší." Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o

Janovi: "Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného dojemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou (přece) v královských palácích. Co jste tedy vyšli vidět? Proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: 'Já posílám svého posla před tvou tváří, aby připravil cestu před tebou.' Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on."

K zamyšlení

Ve vnitřní temnotě své duše a vnější temnotě vězení, kam ho mocní uvrhli, se Jana zmocňuje pochybnost: Mesiáš, o kterém si myslel, že ho poznal, se vůbec nechová jako suverénní soudce nad nevěřícími a bezbožnými. V nejistotě se přes posly Ježíše ptá: "Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?" Jsi opravdu ten tak dlouho očekávaný Mesiáš, ty, který nepoužíváš žádné násilí, jsi trpělivý a milosrdný? To je také otázka adventu! Zaznívá již staletí, dnes stejně jako tenkrát. Jsi to opravdu ty? Podle čeho tě máme rozpoznat?

My lidé často vidíme jen to povrchní, vnější, vzbuzující rozruch. Jan Křtitel na poušti a jeho kázání o blížícím se soudu, jeho řeč, která si nebere servítky, když rozpoznává nesprávné postoje (viz také evangelium z minulé neděle), tato jeho kázání byla výraznou demonstrací. Je dobře, že existovali a existují tito odvážní lidé, kteří napomínají a jsou jakýmsi "hlasem na poušti". Ježíš a jeho poselství přesahují Janovu cestu. Boží zákon spásy se neměří lidskými měřítky. Cesta, po které nechává Bůh přicházet k lidem své království, není cesta moralizování, ale je to cesta nabídky každému člověku a to bez podmínek a bez předběžných zásluh. Tomu také odpovídá Ježíšova odpověď na Janovu otázku plnou pochyb z vězení poukázáním na zázraky, které se vidí a slyší. Zázraky, to jsou znamení, která jsou v protikladu proti hlasitému a hrozícímu Janovi, často malá a nenápadná: podle nich se dá poznat, že Bůh tu činí něco nemožného. O čem jsme nepřemýšleli, o čem se nám nechtělo ani snít, se stává skutečností. Lidé toho nejsou sami schopní. Proto jsou zázraky současně znamením naplnění příslibeného Božího království. Kde lidé spoléhají na Boha, s důvěrou v to, že může uzdravit jejich rány a utěšit jejich prastaré tužby, tam se stávají svobodnými v jejich tělesně-duševní celistvosti.

Umíme se – v dnešní neděli gaudete – z toho ještě radovat? Využíváme toto adventní období k tomu, abychom živilí důvěru v Boha, nebo podlehneme omylu, že vše musíme dělat jen my sami, dokonce sami dosáhnout nebe skrze nadlidské moralistické úkony? Má pojem "nebe" skutečně něco společného s naším životem? Kde a jak můžeme my a lidé kolem nás nebe okusit, vidět, slyšet? Proniká Ježíšovo poselství o blížícím se Božím království skutečně naše životy?

Radost se nemůže přikázat, ale přichází tam, kde se lidé nechávají osvobodit od vnitřních a vnějších tlaků, od deprimujícího a sebe ničícího se přetěžování. Radost přichází tam, kde je možné konkrétně vnímat a cítit osvobození a rozvoj člověka ve svobodě a kvalitním novým společenstvím mezi Bohem a člověkem a mezi člověkem a člověkem. Když právě toto není posláním vánoc, tak co pak tedy...!?